

De Aangekondigde Moorden

Speciaal Rechercheur Chau

Boek # 6

De Aangekondigde Moorden

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Cozy crime

Politieroman

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Copyright © 2023 Walkees

PROLOOG

***D**e achttiende verjaardag van Speciaal Rechercheur Chau wordt gevierd op het politiebureau, maar kent een snel en abrupt einde doordat een brief aan Chau duidelijk maakt dat er een zesde moordonderzoek aanstaande is.*

Zelfs Chau wordt weer bedreigd, en het is het begin van één van de meest complexe zaken waar de rechercheurs van het politiekorps in Voorburg ooit mee te maken hebben gehad. De dreiging van meerdere moorden zet de druk erop en tot op het laatst is het onzeker wat het motief voor deze misdaden is. Iedere keer weer zijn er afleidingen, en een echte nummer één verdachte laat lang op zich wachten. Niets blijkt uiteindelijk te zijn geweest wat het in eerste instantie leek te zijn. Dan is er natuurlijk altijd nog Meow, Chau's hond, die in dit onderzoek een zeer speciale inbreng zal hebben. Ook Chau's vader laat van zich spreken en toont dat Chau haar speurderskwaliteiten niet van een vreemde heeft.

Dit onderzoek gaat gepaard met veel dreiging, gevaar en bizarre ontwikkelingen.

Het dorp Voorburg en zijn bewoners voelen de druk, maar tonen ook hun saamhorigheid en helpen de groep rechercheurs waar zij kunnen, wat helaas ook weer gevaarlijke momenten met zich meebrengt met als dieptepunt het drama van één van de notabelen uit het dorp.

Het einde van het onderzoek komt plotseling, en op een even bizarre manier als vele gebeurtenissen gedurende het hele onderzoek.

1.

De briefingruimte van het politiebureau van Voorburg heeft deze dag een metamorfose ondergaan.

De ruimte is omgetoverd in een feestzaal met slingers en ballonnen, en het kleine tafeltje naast het grote scherm is vervangen door een groter. Op de tafel liggen veel cadeaus en in het midden van de tafel staat een grote verjaardagstaart.

Het is een drukte van belang, iedereen loopt door elkaar heen en is bezig met één of andere taak. Niets wijst erop dat ook maar iemand bezig is met een politietaak. Zelfs de hoofdcommissaris niet, die ook al vroeg aanwezig was die morgen om zijn assistentie te verlenen.

De hoofdcommissaris is in gesprek met commissaris De Bruin en zijn vrouw Sophie, die ook aanwezig is om dit verjaardagsfeestje voor haar beste vriendin in goede banen te leiden. Het is Chau's achttiende verjaardag, en natuurlijk geeft dat reden om groots uit te pakken. De kleine grote baas is waarschijnlijk zenuwachtiger dan het onderwerp van de dag zelf.

“Hebben we nu echt niets vergeten? Ze kunnen over tien minuten hier zijn, we hadden elf uur doorgegeven. We moeten nu allemaal verzamelen. Roep je mensen tot orde commissaris de Bruin. Ik loop naar de balie om de familie op te vangen. Zodra ze er zijn zal Fred zich naar hier spoeden om jullie een seintje te geven. Alles klaar en duidelijk?” De Bruin glimlachte.

“Alles klaar en duidelijk hoofdcommissaris, gaat u maar.” De hoofdcommissaris draaide zich om en spoedde zich naar de balie. Dat was het moment dat Sophie zich eindelijk kon laten gaan.

“Ha-ha, mijn hemel, hij lijkt wel een kind bij zijn eigen verjaardag. Maar het is ook wel weer grappig en het toont hoe geliefd onze Chau is, ook bij hem.” De Bruin had daar een antwoord op.

“Inderdaad liefste, en dat was in het begin wel even anders. Maar Chau heeft hem inderdaad helemaal om haar slimme vingertjes gewonden en heeft er bovendien voor gezorgd dat onze baas een stuk prettiger is geworden om mee samen te werken. Oh, ik zie Fred aankomen. Mensen, daar komen ze, allemaal op je plaats en zodra ze voor de deur staan tel ik af en beginnen we allemaal te zingen. Oh, geen tijd meer, één, twee, drie!”

En dan, bij de binnenkomst van Chau en haar familie brak een oorverdovend gezang los, maar sommige zangers hadden moeite om niet in lachen uit te barsten. De hoofdcommissaris had de familie natuurlijk voor laten gaan maar had nu moeite om zich weer naar voren te werken door de mensenhaag die zich rond Chau en haar familie had gevormd. Maar uiteindelijk, op het moment dat het lang zal ze leven tot een einde kwam bereikte de hoofdcommissaris een positie voor de groep. Hij had natuurlijk wat moeite om iedereen stil te krijgen, maar uiteindelijk kreeg hij alle gezichten zijn kant op.

“Goedemorgen, lieve Chau, lieve familie. Kom alsjeblieft naast mij staan, en jij hier, lieve Chau.” Chau zag er weer onberispelijk uit, en was deze dag gekleed in een feestelijke jurk die duidelijk toonde dat ze niet alleen achttien jaar werd deze dag maar ook geen meisje meer was, maar een beeldschone jonge vrouw. Chau stond inmiddels voor haar hoogste baas, en aan één kant van hem stond haar vader, en aan de andere kant haar moeder en haar broertje Minh, nou ja, bij hem kon je inmiddels het ‘tje’ ook wel weglaten. Meow zat naast Chau en keek net als zij in de richting van de korpschef. De hoofdcommissaris begon zijn speech.

“Ahum, ja. Lieve Chau, welkom op jouw feestje, wat wij hier met zijn allen voor jou hebben georganiseerd en voorbereid.

Welkom ook aan je vader en moeder, je broer Minh, en natuurlijk aan de levende mascotte van ons korps, jouw hond Meow. Ik hoop dat de criminelen ons vandaag met rust zullen laten want er is nogal wat georganiseerd voor deze dag. Vandaag ben jij dus jarig en ben je achttien jaar geworden, een leeftijd waarop je je volwassen mag noemen. Maar voor ons ben je gewoon nog diezelfde Chau die hier zo'n drie jaar geleden voor het eerst binnenliep en in die drie jaar is uitgegroeid tot één van de beste rechercheurs van ons korps, altijd in samenwerking met je baas natuurlijk. Niet alleen ben je op dat gebied gegroeid, ook ons aller liefde voor jou als mens is gestegen tot op grote hoogten. Maar goed, ik heb beloofd het niet te lang te maken, en dus Chau, van harte gefeliciteerd, een fijne dag, een groots feest, en nu, uitpakken die cadeaus!" Natuurlijk brak er weer een oorverdovend lawaai los van juichende collega's, maar De Bruin en Sophie waren inmiddels tot Chau gekomen, kusten haar ieder op één kant van haar wangen en leidden haar naar de tafel met cadeaus.

Toen Chau alle cadeaus had uitgepakt en bewonderd, bleef er op de tafel alleen nog een brief over, die gericht was aan de jarige Jet. Het was inmiddels wat rustiger, en iedereen was benieuwd van wie de brief was natuurlijk. Chau opende hem en begon te lezen, maar al na minder dan een minuut stopte ze, keek direct in de richting van haar baas, en liep dan naar hem toe en fluisterde hem iets in het oor, waarop ze de brief aan hem overhandigde. Hij begon direct te lezen en iedereen hield nu de adem in, want het was inmiddels ook wel bij iedereen duidelijk dat dit geen normale verjaardag brief betrof. Chau liep naar haar vader en moeder en De Bruin riep zijn chef bij zich en begon deze nu ook wat in het oor te fluisteren. De hoofdcommissaris aarzelde geen moment en nam zijn positie voor de groep weer in.

"Ja, uh, mensen, aandacht alsjeblieft. Wat ik jullie nu ga vertellen is natuurlijk weer uiterst vervelend, maar het is te serieus om er niet direct alle aandacht aan te geven. Helaas, Chau, we zullen je feestje even moeten onderbreken.

Gelukkig weet ik dat jij daar waarschijnlijk de minste moeite mee hebt van ons allemaal. Goed mensen, zoals jullie al wel zullen hebben begrepen bevatte deze brief geen verjaardag wens, eerder een verjaardag bedreiging. Het bevat zelfs zo een verschrikkelijke boodschap, dat het ons noopt hier direct alle aandacht aan te schenken.” Hier werd de hoofdcommissaris onderbroken door De Bruin.

“Het spijt me, chef. Ik moet dit helaas overnemen. Zoals u al aangaf, moeten we direct tot actie overgaan. Het spijt me, Chau en familie, Sophie. Ik denk dat het beter is als jullie naar huis gaan, en nog iets van deze verjaardag zien te redden in jullie eigen omgeving. Wij zullen als gezegd direct weer aan het werk moeten gaan.” En hier werd nu De Bruin onderbroken, en wel door Chau.

“Baas, ik kan nu niet naar huis gaan, dit betreft ons allemaal en mijn verjaardag is al geslaagd met wat jullie hadden georganiseerd. Bovendien staat er een duidelijke eis in de brief over mijn aanwezigheid hier. Ik blijf dus liever hier, alstublieft. Mijn ouders en Sophie zullen hier vast en zeker begrip voor hebben. Gelukkig is het zaterdag, en heb ik in ieder geval vandaag en morgen vrij van de uni.” De Bruin glimlachte, en wist dat het weinig zin had Chau op andere gedachten te proberen te brengen.

“Ok Chau, ik begrijp het. Akkoord, maar de rest blijft zoals ik heb gezegd. Alle rechercheurs blijven hier, verder richt iedereen zich weer op zijn normale werkzaamheden tot wij anders berichten. Harry, neem jij die brief mee naar je lab, voor sporenonderzoek.” Harry, de leider van het lab en het forensisch team hield al een plastic zak open, en verliet na de brief en envelop aangenomen te hebben direct de ruimte. De Bruin ging weer verder. “Alle collega’s die op dit moment niet in het normale werkrooster ingeroosterd staan gaan gewoon naar huis, eventueel tot nader order. Sophie, vergezel jij de vader, moeder, Minh en Meow naar huis?”

Ik laat later vandaag wel wat van ons horen, wij moeten nu aan de slag. Fred, zorg jij even voor vervanging aan de balie en kom dan ook hier terug voor de briefing. Sam, jij blijft natuurlijk ook hier,” sprak hij tot de speciale adviseur van het korps.

Tien minuten later begon De Bruin de briefing in een ruimte die niet helemaal als zodanig aandeed, vanwege de nog steeds aanwezig zijnde versiering van slingers en ballonnen.

Aanwezig waren De Bruin, Chau, Sam, de hoofdcommissaris, hoofdinspecteur Jack, de sergeanten Susan, Peter en Jim, en Fred, de meest ervaren agent van het bureau, die tijdens het vorige onderzoek was toegevoegd aan het rechteam. De Bruin had plaatsgenomen voor de groep, en Chau zat alweer op haar vertrouwde plek naast het rechter grote scherm.

“Ok mensen, dit is niet wat wij hier allemaal hadden verwacht van deze dag, en het is echt jammer voor Chau, maar ik denk dat we de verjaardagviering dan maar gewoon over moeten doen wanneer we dit mysterie weer hebben opgelost. Jullie weten inmiddels allemaal van de brief, maar jullie kennen nog niet de hele inhoud. Daarom begin ik deze briefing met het voorlezen van de brief, waarvan ik hier een kopie heb. Luister en luister.

Speciaal Rechercheur Chau is vandaag jarig en is achttien jaar oud geworden. Reden voor een kadoetje. Ik schenk haar een onderbreking van haar studie voor onbepaalde tijd. Ik eis namelijk dat zij aan dit onderzoek werkt, iedere dag, totdat ik gearresteerd ben, óf totdat de achttiende moord heeft plaatsgevonden. Iedere week, op zaterdag, vanaf vandaag dus, zal er iemand vermoord worden. Vandaag is dit al gebeurd, en het slachtoffer zal weldra gevonden worden, heel dichtbij. De volgende zal dus volgende week zaterdag zijn, deze keer daar waar heel veel mensen zijn, en waar de geur van patat en vis al van ver je neusgaten tegemoetkomt. Dat is alles wat jullie van mij krijgen. Dit is de enige communicatie van mijn kant.

Nog even de reden waarom het voor mij erg makkelijk is de aanwezigheid van deze studerende rechercheur weg van haar studie te krijgen.

Simpel. Als zij niet dagelijks aan het onderzoek deelneemt verandert de cyclus van één moord per week, naar één moord per dag. Achttien moorden om op te lossen óf te voorkomen, het verjaardagsgeschenk van iemand die jij nog niet kent, en als je niet met een oplossing komt vóór de achttiende moord zul je mij nooit leren kennen, want het achttiende slachtoffer ben jij, Speciaal Rechercheur Chau!”

De Bruin had de hulp van Jack nodig om iedereen stil te krijgen, maar dan kon hij weer verdergaan.

“Ik begrijp dat dit erin hakt mensen, maar we moeten de emoties nu echt even parkeren, hoe moeilijk dit ook is. We hebben geen tijd te verliezen. Allereerst een aantal op- en aanmerkingen. Er is geen aanhef in de brief, maar deze is duidelijk hoofdzakelijk aan Chau gericht. Geen afzender, dus voorlopig een raadsel om op te lossen. De schrijver of schrijfster van de brief kondigde aan al een moord gepleegd te hebben, en wel heel dichtbij. Fred, trommel een paar uniformen op en laat het bureau en de directe omgeving doorzoeken. Chau, ook al is de boodschap over de achttiende moord natuurlijk verschrikkelijk en onheilspellend, het betekent dus ook dat je voorlopig veilig bent.” Met deze woorden keek De Bruin in de richting van Chau en zag tot zijn verbazing dat deze klaarblijkelijk ‘gewoon’ aan het werk was, alsof het een normaal onderzoek betrof. Hij zag haar dan ook opkijken met een totaal bekende en normale blik. Dat bleek ook uit haar reactie.

“Ik heb het gevoel dat deze briefschrijver wel degelijk op een bepaalde manier met ons gaat communiceren, en wel door middel van zijn slachtoffers. Alles wijst erop dat deze man of vrouw ons uitdaagt.” Iedereen werd nu even afgeleid door het kletsen van twee handen op twee benen. Het was Sam, de speciale adviseur van het team, de kleine ex-bewaker van het SPA resort net buiten Den Haag, waar twee eerdere onderzoeken hadden plaatsgevonden.

Hij sloeg zich van verbazing en bewondering hard met twee handen op zijn bovenbenen op het moment dat Chau had gesproken. De Bruin wilde er geen aandacht aan schenken en richtte zich weer tot Chau.

“Je zou zomaar eens gelijk kunnen hebben, Chau. Maar je bent weer verbluffend rustig onder deze dreiging.” Chau glimlachte, en weer toonde zij totaal niet onder de indruk te zijn van het vreselijke dreigement dat met de brief aan haar was geuit. Ze had zelfs de slimheid van geest dit eerst maar even uit te leggen, als geruststelling voor haar collega’s.

“Sorry hoor, maar wat mij betreft hoeft niemand zich zorgen te maken over de dreiging in mijn richting. Ik vind die tamelijk zwak, en zelfs een beetje beledigend. Achttien weken heeft hij of zij ons gegeven, als het gaat om de dreiging naar mij te voorkomen. Dat moet toch lukken, denken jullie niet?” Nu brak een bevrijdend gelach los en iedereen beseftte dat hun SR weer eens de enige was geweest die haar emoties in bedwang had weten te houden. Iedereen in de briefingruimte keek Chau aan, die direct weer verderging.

“Ik denk verder dat dit niet iemand betreft uit ons verleden. Hij of zij vermeldde heel duidelijk in de brief ‘Jij kent mij nog niet’. Het woordje ‘jij’ is natuurlijk expliciet aan mij gericht, dus het is mogelijk dat één van jullie, of meer van jullie hem of haar wél kennen.” Verder kwam Chau niet want Fred kwam in snelle pas de briefingruimte weer binnen, met een onheilspellende boodschap, welke hij direct bij De Bruin dropte.

“We hebben het slachtoffer gevonden, baas. Hoe iemand dit in godsnaam voor elkaar heeft gekregen is voor mij een raadsel, maar we vonden het dode lichaam van een voor ons onbekende man op het dak van jouw auto, op de parkeerplaats. De dokter is al bezig met zijn voorlopig onderzoek, want die kwam net aanlopen om Chau te feliciteren.

Tien minuten later was de briefingruimte leeg en hadden De Bruin, de rechercheurs, Sam en de hoofdcommissaris zich verplaatst naar de plaats delict.

Het was een onrealistisch schouwspel wat zich voor hun ogen toonde. Het was alsof de man vanuit de lucht op de auto terechtgekomen was, maar er was geen hoog gebouw of iets dergelijks in de buurt. De Bruin maakte het met zijn eerste opmerking nog een graadje erger.

“Jack, neem direct contact op met de luchtverkeersleiding van vliegveld Zestienhoven. Vraag of er hierboven in het afgelopen half uur vliegverkeer is geweest.” Weer kwam Fred aangesneld en die had weer een opmerkelijke mededeling. Jack had hem zien aankomen en had even gewacht met te vertrekken, wat blijkbaar een goede beslissing was geweest toen ze Fred's nieuws hoorden.

“Baas, ik krijg net een merkwaardige melding. Er is zojuist een heteluchtballon geland op het marktplein, maar er is geen ballonvaarder aangetroffen.” Nu was het de hoofdcommissaris die niet meer stil kon blijven.

“Het moet niet gekker worden. Wat een brutaliteit, en dat allemaal op klaarlichte dag. Dit moet allemaal zeer goed voorbereid zijn geweest, en denken jullie dat dit door maar één iemand uitgevoerd kan zijn?” De Bruin knikte, en nam het gesprek over van zijn baas.

“Inderdaad, brutaal, dat is het goede woord. En kan dit door één persoon uitgevoerd zijn? Dat is voor ons om te onderzoeken, maar eerst wil ik van de dokter horen. Ik zie dat hij zover is. Dokter, kunt u ons al iets zinnigs vertellen over de doodsoorzaak? Is de man echt uit de lucht komen vallen, denkt u?” Paulus de Graaf, de dokter, kon nog net zijn gezicht in de plooi houden, want dit was toch echt wel één van de meest bijzondere gevallen uit zijn carrière. Toch kwam hij snel met een antwoord, echter, pas nadat hij zich tot Chau had gericht.

“Ja, Chau, jij bent al een bijzonder persoontje, maar dat is de dag van je achttiende verjaardag nu ook.

Toch, van harte gefeliciteerd meisje. Maar nu dus het bijzondere onderwerp. Zo op het eerste gezicht, en van wat ik hier ter plaatse kan vaststellen, ziet het er daadwerkelijk naar uit dat de arme drommel uit de lucht is komen vallen, ja. Je kunt trouwens aan de grote deuk in het dak van de auto al zien dat de man met grote snelheid, en van grote hoogte op dat dak terecht is gekomen. Buiten dat heb ik al wel kunnen vaststellen dat er van dit lichaam weinig botten meer heel zijn. Tijdstip van overlijden kan ik hier geen slag naar slaan, omdat zijn reis door de lucht van grote invloed geweest kan zijn op de lichaamstemperatuur. Voor de juiste feiten moet ik verwijzen naar het resultaat van de autopsie welke ik zodra het lichaam in mijn werkruimte voor mij ligt zal aanvragen. Gegroet.” Terwijl ze de dokter al zagen vertrekken en De Bruin het lichaam vrijgaf om af te voeren, riep hij iedereen toe hem terug te volgen naar de briefingruimte.

“Ook jij graag Harry,” sprak hij tot de leider van het forensisch team, die net was aangekomen met de mededeling geen sporen op de brief en envelop te hebben aangetroffen.

Terug in de briefingruimte nam De Bruin snel zijn positie voor de groep weer in, en Chau zat al aan het kleine tafeltje naast het grote scherm. Zij was alweer bezig het onderzoekstelsel te vullen met alle gegevens die tot nu toe waren verzameld. De eerste beelden kwamen op het scherm aan de linkerkant. Daar was de spreuk van de brief, de heteluchtballon en de vindplaats, het nog onbekende slachtoffer, en de aankondiging van de volgende moord, volgende zaterdag. En dan zagen ze bij die laatste notitie iets wat vrijwel niemand in de ruimte begreep, en natuurlijk keek iedereen direct met een vragende blik naar Chau. Die begreep terstond dat ze iets uit te leggen had.

“Ja, jullie zien daar bij de notitie over de eventueel volgende moord het woord markt, met een vraagteken. Dat heb ik zelf ingebracht.

Denkend aan de opmerking in de brief, over de reuk van patat en vis denk ik dat het goed mogelijk is dat het volgend geplande plaats delict de markt zou kunnen zijn, die hier iedere zaterdag op het plein is.”

Er klonk direct een geroezemoes door de ruimte en De Bruin moest iedereen weer tot stilte manen, maar hij had wel direct een opmerking.

“Ok SR, dat is weer scherp opgemerkt, maar we moeten ons huidige slachtoffer, waar we nog weinig tot niets van weten niet vergeten. Hopelijk komen onze lab mensen snel met resultaat. Harry, ik neem aan dat eerst aandacht zal worden geschonken aan een mogelijke identificatie van ons slachtoffer?” Harry antwoordde onmiddellijk.

“Natuurlijk, De Bruin. De luchtballon wordt, terwijl wij hier spreken, naar onze technische ruimte gebracht voor onderzoek. Zodra er iets bekend is hoor je het.” De Bruin wilde weer snel verdergaan maar werd daarvan weerhouden door het geluid van zijn telefoon. Hij nam op en hoorde dat het de dokter was. Slechts enkele minuten later bracht hij verslag uit.

“Zoals jullie al wel begrepen zullen hebben was dat de dokter, die niet wilde wachten alvast twee van zijn waarnemingen aan ons door te geven. Allereerst het feit dat het slachtoffer naar alle waarschijnlijkheid niet is gestorven door de val uit de heteluchtballon, als dat laatste tenminste bevestigd zal worden. Hij blijkt al langer dan vijf uur dood te zijn, en het is nu dus bijna één uur. De dokter heeft ook een nog vreemdere waarneming gedaan. In de mond van het slachtoffer vond hij een rode roos, vrijwel intact, dus blijkbaar ná zijn dood in zijn mond gestopt, vermoedelijk door de dader, of een eventuele handlanger. Verder kon de dokter nog geen doodsoorzaak geven, hij wacht op de resultaten van het toxicologische onderzoek.

Zo langzamerhand beginnen we dan toch wat aanwijzingen te krijgen, ook al is het nog niet direct veelzeggend.

Allereerst moeten we erachter zien te komen wie en wat ons slachtoffer is, en we moeten zeker weten of hij inderdaad uit die heteluchtballon is komen vallen.

Een interessante vraag zal ook zijn of de plaats van zijn landing precies zo was uitgekozen en voorbereid.

Susan, wat ons nu te doen staat is de bewegingen van die luchtballon nauwkeurig in beeld te brengen, en langs de route en de uiteindelijke landingsplaats na te gaan of er getuigen te vinden zijn. Organiseer jij dat alsjeblieft, en neem Jim en Peter, en een paar uniformen mee ter ondersteuning. Sam, jij gaat met de hulp van onze camera specialist Fred, alle camerabeelden van de omgeving bekijken. Jack, SR, jullie gaan met mij mee naar Harry, die we waarschijnlijk in de technische onderzoeksruimte zullen vinden. Later vandaag zullen we weer een briefing hebben, waarvan het tijdstip jullie later bekendgemaakt zal worden. Aan de slag mensen.”

Iedereen verliet de ruimte, maar er bleef één persoon over, zittend op een stoel in de eerste rij. Hij was in gedachten, en bedacht zich dat het misschien tijd begon te worden om aan vervroegd pensioen te gaan denken. Zijn vrouw had het er al vaak over, en hier? Hier waren ze zich blijkbaar niet eens bewust van zijn aanwezigheid. De hoofdcommissaris stond op, en verliet met hangende schouders het bureau.

2.

H*et was drie uur, de middag van de moord, en iedereen zat weer op zijn of haar plaats in de briefingruimte. De Bruin stond al voor de groep en Chau zat weer op haar gebruikelijke plaats naast het grote rechterscherm.*

“Ok, mensen. Daar gaan we weer. Heeft iemand trouwens de hoofdcommissaris gezien? Ik probeerde hem al te bellen, maar zijn mobiele telefoon is uitgeschakeld.” Niemand reageerde, dus haalde De Bruin zijn schouders op en ging verder.

“Ok, eerst een recapitulatie van hetgeen we tot nu toe aan gegevens en feiten hebben verzameld. Er is sinds we deze ruimte hier vanmorgen verlieten veel nieuws bijgekomen. Laten we beginnen met de bevindingen van onze forensische collega’s van het lab en van de technische afdeling, en de dokter. Allereerst het feit dat ons slachtoffer is geïdentificeerd. Het betreft de vierendertigjarige Arnold Bonte uit Den Haag. Arnold was een restauranthouder van restaurant Bonte op het marktplein van Den Haag-West, waar overigens al een jaar geen markt meer wordt gehouden. Hij heeft geen antecedenten, maar vanwege zijn ondernemerschap waren zijn gegevens wel bekend. Later gaan we over hem verder, nu eerst de rest van de bevindingen. De doodsoorzaak is naar alle waarschijnlijkheid een overdosis cocaïne, maar de dokter heeft vast kunnen stellen dat het slachtoffer geen regelmatig gebruiker is geweest.

Dan de roos die in zijn mond werd gevonden. Het is ongelooflijk, maar onze mensen zijn erin geslaagd de herkomst van die roos vast te stellen, De roos komt van een bloemenwinkel, gevestigd aan hetzelfde plein als het restaurant van ons slachtoffer.

Dan de heteluchtballon en de mogelijke connectie met het slachtoffer, en diens dood. Er is bewijs dat ons slachtoffer zich in de heteluchtballon heeft bevonden. Echter, volgens onze mensen niet in levende toestand, in ieder geval niet in een bewegende toestand. Dit hebben zij kunnen concluderen door de plaatsen waar zij DNA van het slachtoffer hebben gevonden, allemaal vanuit één hoek van de mand, en van de bodem. Het mag dus worden aangenomen dat het slachtoffer elders is vermoord. Verder is er, weer opmerkelijk, geen enkel ander spoor waargenomen, niet van het slachtoffer, maar ook niet van enig ander persoon. We mogen dus echter wel vaststellen dat het slachtoffer vanuit de luchtballon op mijn auto is gedropt. Mijn auto trouwens, is volgens onze mensen total loss. Er is wel een mobiele telefoon op het lichaam van het slachtoffer gevonden. Die telefoon wordt op dit moment onderzocht.

Dan gaan we naar de interviews op straat. Ik denk, het belangrijkste feit om te melden is dat Abel, één van de twee eigenaren van 'De Drie Kronen', onze stamkroeg, rond het tijdstip van de val van het slachtoffer op mijn auto juist aankwam bij het bureau voor een bezorging aan de keuken. Hij heeft de man niet zien vallen, dat was al gebeurd toen hij hier aankwam. Later echter schoot het hem te binnen dat hij bij het verlaten van het café bijna omvergereden werd door een auto die met grote snelheid het dorp verliet. Hij kon zich nog herinneren dat het een donkerblauwe BMW betrof, redelijk nieuw, én, met een kenteken dat begon met de letters CEN. Hier moeten we dus wel wat mee kunnen doen, alhoewel er natuurlijk nog geen bewijs is dat deze auto ook maar iets met de misdaad te maken heeft.

Dan was er ook nog een verklaring van Barry, de eigenaar van de boekwinkel op het plein. Hij heeft de heteluchtballon zien landen, en heeft daar een man uit zien klimmen en richting de parkeerplaats achter de kerk zien rennen. Barry kon weinig over de man vertellen omdat deze volledig in het donker en strak gekleed was.

Wél vermoedde hij dat het een redelijk jonge man betrof, zo tussen dertig- en veertig jaar oud. Het gezicht van de man heeft hij niet kunnen zien.

Al met al aardig wat aanwijzingen waar we wat mee kunnen doen, en dit is hoe we dat gaan doen en wat ieders taken daarbij zullen zijn. Jack, Chau en ik gaan straks eerst een bezoekje brengen aan restaurant Bonte en proberen meer over het slachtoffer te weten te komen. We weten al wel dat hij niet getrouwd was, en we kunnen ook geen directe familie van hem vinden. We moeten daar ook checken of de man rechts- of linkshandig was, want als hij rechtshandig blijkt te zijn geweest kunnen we er al vanuit gaan dat de cocaïne door de dader is toegebracht, en niet door hemzelf. Uit de lab resultaten van het bloed van het slachtoffer is trouwens ook de aanwezigheid van een slaapmiddel aangetoond. Een mogelijk scenario zou dus kunnen zijn dat hem eerst een slaapmiddel is toegebracht, en eenmaal in slaap de cocaïne, waarna hij van de oorspronkelijke plaats delict naar de luchtballon moet zijn vervoerd alvorens de luchtreis begonnen te zijn. Die oorspronkelijke plaats delict is natuurlijk ook een belangrijke nog missende schakel in ons onderzoek. Misschien dat ons bezoek aan het restaurant wat licht kan doen schijnen. Wij zullen ook een bezoekje brengen aan de bloemenwinkel waar de roos vandaan kwam. Daarna gaan wij naar een andere horecagelegenheid, en wel, De Drie Kronen, om Abel en Barry nog wat vragen te stellen.

Susan, Jim, Peter, jullie gaan alles in kaart brengen wat het lab ons gebracht heeft en gaan achter die auto aan, en natuurlijk de eventuele berijder. Ook de telefoon van het slachtoffer dient binnenstebuiten gekeerd te worden. Susan, jij verdeelt die taken, en geef ook aan Sam en Fred de gegevens door van die auto, zodat die mannen dat ook aan hun onderzoek toe kunnen voegen. Dat is het voor dit moment wat mij betreft. Iemand nog iets toe te voegen?” Natuurlijk, wie anders dan Chau was de eerste die reageerde.

“Baas, ik denk toch ook dat we bij alle feiten die we vinden moeten stilstaan bij mogelijke connecties met de eventueel volgende al aangekondigde moord. Zal ik mij daar mee bezig houden?”

“Uitstekend idee SR, dat is goed, maar eerst ga je met Jack en mij mee. Aan de slag mensen!”

Een goed half uur later parkeerde Jack de auto voor restaurant Bonte. De Bruin had direct een opmerking.

“Zeg, het personeel was toch al op de hoogte gebracht, nietwaar? Het restaurant lijkt gewoon open te zijn. Nou ja, we zullen het weldra weten, en als het zo is zullen in ieder geval de meeste personeelsleden wel aanwezig zijn.”

Eenmaal binnen bleek inderdaad dat het restaurant gewoon open was, het was zelfs redelijk druk. Niets liet blijken dat eerder deze dag de eigenaar van dit restaurant vermoord was. De rechercheurs werden bij binnenkomst direct verwelkomd door een gastvrouw.

“Goedemiddag heren, dame, mag ik vragen, heeft u gereserveerd?” De Bruin maakte snel duidelijk dat dit niet het geval was en dat ze ook niet daar waren om te eten.

“Ik ben Commissaris Sam de Bruin, en dit zijn mijn collega’s Speciaal Rechercheur Chau en Hoofdinspecteur Jack Dullens. Wij zijn hier in verband met de moord op uw baas. Allereerst, wat is uw naam en functie, en mag ik dan vragen, wat de reden of onderbouwing is geweest het restaurant gewoon open te houden, en ook, door wie die beslissing is genomen?” De rechercheurs zagen de dame duidelijk verschieten bij de vragen die op haar afgevuurd werden, maar dan vroeg zij hen haar te volgen naar een vrije tafel in de uiterste hoek van het restaurant. Toen iedereen had plaatsgenomen begon de dame direct te praten.

“Mijn naam is Barbara Veldkamp en ik ben hier gastvrouw en bedrijfsleidster. De beslissing om open te blijven is door mij genomen, maar is eigenlijk een instructie van onze zo tragisch om het leven gekomen baas.

Deze instructie is bij alle oudgedienden hier in het restaurant bekend, en zelfs bij enkele vaste gasten. Het restaurant zal zelfs open zijn op de dag van de begrafenis, ook daar zijn instructies voor. Dit zal waarschijnlijk allemaal duidelijk worden tijdens de lezing van het testament wat morgenochtend om tien uur al zal plaatsvinden, op het kantoor van notaris Brand, hier in Den Haag. Ik neem aan dat u daar wel bij aanwezig zult willen zijn?” Chau was eerder dan De Bruin met een reactie.

“Neemt u mij niet kwalijk, mevrouw Veldkamp. Ik heb de indruk dat u al weet wat er bekend gemaakt gaat worden met het testament. Klopt dit? En zo ja, nog twee vragen. Kunt u ons daar al iets meer over vertellen, en de laatste vraag. Wat was uw relatie tot het slachtoffer, anders dan personeelslid?” De Bruin glimlachte, daarmee aangevend niet ongelukkig te zijn met Chau’s onderbreking. Barbara Veldkamp moest even tot zichzelf komen door de scherp gerichte vragen van Chau, maar begon dan toch, wat aarzelend, te antwoorden.

“Ja, ik denk dat ik het meeste al wel weet van de inhoud van het testament. Ik was met Arnold verloofd. Ik moet u ook vertellen dat er een reden is voor het feit dat Arnold al op zo’n jonge leeftijd alles voor zijn eventuele overlijden had geregeld. Hij was ongeneeslijk ziek en had nog maar kort te leven. Hij had een tumor in zijn hoofd wat niet meer operabel was en snel groeide. Hij had al problemen met zicht, gehoor, en balans.” Nu werd de dame emotioneel en begon te huilen. De Bruin nam over.

“Het spijt me, Juffrouw Veldkamp. Dit moet allemaal bijzonder moeilijk voor u zijn, vooral omdat u, min of meer gedwongen, gewoon uw werk moet doen en ook nog eens vriendelijk en vrolijk de gasten te woord moet staan. Wij zullen u daarom niet langer belasten vandaag en spreken elkaar mogelijk weer morgen, na de lezing van het testament. Toch hoop ik dat u mij twee vragen nog kunt beantwoorden. De eerste vraag is, wanneer heeft u uw verloofde voor het laatst gezien en waar?” De vrouw antwoordde snikkend.

“Vanmorgen om half vijf, in bed. Arnold staat altijd om die tijd op om naar het restaurant te gaan. Wij wonen hierachter, in het verbouwde tuinhuis. Arnold vond het fijn om een paar uurtjes voordat de dag in het restaurant begon, alleen aanwezig te zijn, wat voorbereidingen voor de dag te treffen en soms aan de administratie te werken. De schoonmaakster komt iedere dag om zeven uur, en de chef-kok om acht uur. Het restaurant gaat om elf uur iedere dag open, voor de lunch. Maar vanmorgen trouwens, vertelde de schoonmaakster mij dat mijn verloofde er niet was om zeven uur.” De Bruin had nog één vraag.

“Was uw verloofde rechts- of linkshandig?” De vrouw keek een beetje op van die vraag, maar antwoordde toch redelijk snel.

“Arnold was rechtshandig.”

“Ok, dan zullen wij de gegevens van deze schoonmaakster en uw chef-kok graag krijgen, zodat we ook hen kunnen spreken. Hier heeft u mijn kaartje. Stuur u de gegevens alstublieft naar het emailadres, daarop vermeld.” Hij stond op, en na de dame nog sterkte gewenst te hebben verliet hij samen met zijn twee collega's het restaurant.

Weer buiten was het Jack die nu direct een verbaasd klinkende opmerking plaatste.

“Krijg nou wat. Dat hadden onze collega's ons ook wel mogen vertellen. Kijk, die bloemenwinkel is hiernaast. We hoeven maar een paar stappen te doen, en dan zijn we binnen.”

In de bloemenwinkel waren op dat moment geen klanten, dus kon De Bruin direct de dame achter de toonbank aanspreken. Hij stelde zichzelf en zijn collega's voor en stelde direct de eerste vraag. Jack bleef even bij de deur achter, want zijn telefoon ging.

“Zoals u wel zult begrijpen zijn wij hier in verband met ons onderzoek naar de dood van uw buurman, de heer Bonte.

Kende u meneer goed, en kwam hij weleens bij u in de zaak, of u bij hem?” De dame, een slanke vrouw van middelbare leeftijd, met vrolijk kijkende ogen, stelde zichzelf voor als Patty Mastenbroek, en antwoordde met een zucht.

“Ach ja, die arme man. Wie had dat kunnen bedenken, dat hij zo aan zijn eind zou komen, wetende dat hij toch al nog maar kort te leven had. Zo tragisch, en dan te bedenken dat hij gisteren nog hier was en heel gelukkig een grote bos rode rozen kocht voor zijn verloofde, die arme schat. Hij deed dat trouwens iedere vrijdag, vanaf de dag, zo'n drie maanden geleden, toen hij het vreselijke nieuws had gekregen in het ziekenhuis. Diezelfde avond nog heeft hij Barbara ten huwelijk gevraagd. Hier, kijk, daar op die tafel ligt het bruidsboeket. Ik begrijp niet hoe Barbara het voor elkaar krijgt om nu gewoon te werken. Alles was in gereedheid voor de trouwerij morgen. Ik weet dat Arnold hemel en aarde heeft bewogen om dit op een zondag geregeld te krijgen. En dan hoor ik ook nog dat hij het zo geregeld had dat de dag na zijn eventuele dood zijn testament al voorgelezen zou worden. Dat betekent nu dus dat dit gaat gebeuren op de eigenlijk geplande huwelijksdag, op zondag? Hoe gruwelijk.” Ook deze dame werd nu erg emotioneel en kon ook de tranen niet binnenhouden. De Bruin was net als zijn twee collega's ook tamelijk van zijn stuk gebracht door het verhaal van de vrouw voor hen, en besloot ook hier een vroeg einde aan het gesprek te maken. Hij vond het beter dit alles eerst maar eens even te laten bezinken, en in de auto terug naar Voorburg met Jack en Chau te overleggen. Hij wenste ook deze dame sterkte, en een minuut later stonden de drie rechercheurs weer buiten, liepen zonder een woord te zeggen naar de auto, stapten in, en Jack reed weg. Het duurde wel tien minuten voordat Chau als eerste weer begon te praten.

“Het spijt me, maar ik vind het toch wel een beetje vreemd dat, ondanks alles, Barbara Veldkamp niet gerept heeft over het op handen zijnde huwelijk, toen ze ons vertelde dat ze met het slachtoffer verloofd was.